

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **SETRA, spol. s r.o.**, IČ: 00220159, se sídlem Brno, Zvonařka 16, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2009, č.j.: 5298/560/09, 43566/ENV/09

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13.5.2009, č.j.: ČIŽP/46/OOH/SR01/0820048.003/09/HJO, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v ust. § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se žalobce dopustil tím, že v měsíci březnu 2007 uložil odpadní zeminu v množství 2067 m³ pocházející z letiště v Náměšti nad Oslavou, na pozemky parc. č. 223/28, 223/31, 223/20, 216 a 223/1 v k.ú. Kramolín, které jsou ve vlastnictví soukromých osob a obce Kramolín.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že z předloženého spisového materiálu zjistil, že správní orgán I. stupně před vydáním napadeného

rozhodnutí správně a úplně zjistil skutečný stav věci a vyvodil z těchto zjištění, v souladu se zákonem, správné závěry.

Žalovaný uvedl, že žalobce prováděl na základě smlouvy se společností SKANSKA DS a.s. uložení zemin, pocházejících z letiště v Náměšti nad Oslavou a jejich rozhrnutí na pozemcích p.č. 223/28, 223/31, 223/20, 216 a 223/1 v k.ú. Kramolín, které jsou ve vlastnictví soukromých osob a obce Kramolín. Návoz zemin na předmětné pozemky zajišťovali soukromí dopravci sjednaní společností SKANSKA DS a.s. v měsíci březnu 2007. Původní záměr návozu zemin a jejich rozhrnutí byl směřován na jiné pozemky. Ten se však nerealizoval. Protokol o odběru vzorků nebyl inspekci žalobcem doložen. Inspekce měla k dispozici pouze výsledky analýz vzorků zeminy pro společnost ASTON, spol. s r.o. Tábor, které taktéž nemohla vzít v úvahu, neboť z předložených protokolů o zkoušce nebylo možno zjistit ani název projektu, ani datum odběru vzorků a také z těchto materiálů nebylo zřejmé, k jaké akci se tyto protokoly vztahovaly. Žalobce byl vyzván inspekci, aby doložil rozboru zemin navezených do k.ú. Kramolín s tím, že ke splnění limitů stanovených v příloze č. 9 zákona o odpadech dojde pouze tehdy, budou-li limitní hodnoty splňovat analyzované archivní vzorky zemin.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce porušil povinnost stanovenou ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, dle které lze s odpady nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady určena. Dle § 4 písm. e) je zařízení i místo, v tomto případě pozemky v k.ú. Kramolín. Za porušení této povinnosti uloží správní orgán I. stupně fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě sankci dle ust. § 66 odst. 4 písm. b) citovaného zákona do výše 50.000 000,- Kč. Správní orgán I. stupně napadeným rozhodnutím uložila žalobci pokutu ve výši 300.000,- Kč, což odůvodnil závažností protiprávního jednání. Uložení pokuty bylo v daném případě stanoveno zákonem obligatorně a nebylo na vůli správního orgánu, zda pokutu uloží či nikoli.

Ohledně názoru žalobce vysloveného v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci diskvalifikace předaných vzorků, byl žalovaný toho názoru, že správní orgán I. stupně nemohl vzít v úvahu vzorky odpadních zemin pocházející z letiště v Náměšti nad Oslavou, neboť protokol o odběru vzorků nebyl inspekci doložen a ani analýzy, které měl správní orgán I. stupně k dispozici — protokoly o zkoušce č. 8446//1/2007 a 8446/2/2007, které vypracovala společnost ALS Czech Republik, s.r.o. Praha, pro zákazníka ASTON, spol. s r.o. Tábor, nemohly být brány v úvahu, protože v protokolech o zkoušce nebyl uveden název projektu ani datum odběru a nebylo tedy zřejmé, k jaké akci se tyto protokoly vztahovaly. Protokol z kontroly byl žalobci doručen s tím, že má právo podat písemné námitky. Žalobci však žádné námitky nepodal. V době probíhajícího správního řízení nebylo již možné vzorky odebrat, neboť navezené zeminy byly rozhrnuty a smíchány se zeminami na uvedených pozemcích, které byly zemědělsky obhospodařovány. Dále byl žalobce dne 16.2.2009 vyzván správním orgánem I. stupně k doložení analýz, které by prokazovaly, že předmětná zemina není odpadem. Žalobce během správního řízení nedoložil žádné analýzy a žádné analýzy nebyly přílohou postoupeného odvolání, jak žalobce v odvolání uvedl. Vzorky, které nechal žalobce odebrat, nemohly být v žádném případě reprezentativní, neboť navezené zeminy byly již smíchány se zeminami na pozemcích v k.ú. Kramolín. O tom, že vytěžené zeminy byly odpadem, hovořil i sám žalobce ve „Smlouvě o uložení odpadu z března 2007, kde se zavazuje k převzetí a uložení odpadu kat. č. 170504" vytěženého z výstavby stání pro vrtulníkovou techniku v k.ú. Náměšť nad Oslavou.

K námitce žalobce směřující k výši vyměřené pokuty uvedl žalovaný, že správní orgán I. stupně tuto uloženou pokutu řádně zdůvodnil a že žalobce si za uložení zeminy vyfakturoval částku 172.181,- Kč, která byla pro něj ziskem. Žalovaný je toho názoru, že inspekci stanovená částka není nikterak tvrdá a byla vyměřená v takové výši, aby se žalobci

podobné porušování zákona o odpadech nevyplácelo. Výše pokuty byla správním orgánem I. stupně stanovena na samé spodní hranici zákonné sazby a je zřejmé, že zohlednila i veškeré okolnosti, které svědčily ve prospěch žalobce.

Žalobce v žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného spatřoval nesprávná skutková zjištění a vady v proběhnuvším řízení mimo jiné v následujících skutečnostech:

Žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je kusé a schematické, dalo by se říci, že je pouhým parafrázováním zjištění a skutečností obsažených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se náležitě nevypořádal s námitkami obsaženými v odvolání.

Ohledně poukazu žalovaného, že k podanému odvolání žalobce nebyly připojeny žádné analýzy, byť jejich doložení žalobce ve svém odvolání avizoval, nepostupoval dle názoru žalobce žalovaný správně, když na tuto skutečnost žalobce neupozornil a neumožnil mu v dodatečně lhůtě doplnit své neúplné podání, čímž řízení zatížil vadou, která měla za následek vydání negativního rozhodnutí žalovaným. Žalobce kontrolou svých dokladů, vztahujících se k tomuto případu zjistil, že ve svých složkách má založeny originály analýz, které chtěl zaslat žalovanému spolu s odvoláním, a proto se tento nedostatek snažil napravit podáním ze dne 24.6.2009, resp. z 30.6.2009, avšak mezitím již žalovaný o jeho odvolání dne 23.6.2009 rozhodl zamítavě.

Žalobce dále namítal, že žalovaný vykročil z rámce správního uvážení a při hodnocení důkazů postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, neboť protokoly o zkoušce č. 5446/1/2007 a 8446/2/2007, které byly vypracovány společností ALS Czech Republic s.r.o. pro zákazníka ASTON, spol. s r.o. Tábor, jenž zajišťoval provedení uvedených zkoušek pro žalobce, sice neobsahovaly název projektu ani datum odběru vzorků, avšak je nepochybné, že společností ALS Czech Republic s.r.o. zkoumané vzorky byly odebrány z výkopových zemin na akci letiště Náměšť nad Oslavou, neboť v tu dobu v této lokalitě žalobce neodebíral vzorky z žádné jiné akce a nenechával je podrobit zkoumání. Rozhodující správní orgány jsou povinny si pro své rozhodnutí opatřit relevantní podklady, kdy správní orgán I. stupně kromě jednoho dotazu na společnost ASTON, spol. s r.o. Tábor se nepokusil získat informaci o stavu výkopových zemin uložených a posléze rozprostřených na předmětných pozemcích třeba tím, že by si sám zajistil vzorky z rozprostřených výkopových zemin a výsledky analýzy porovnal s předkládanými mu analýzami, jejichž srovnáním by se dostal k objektivnějším skutkovým zjištěním, než k těm, která jsou obsažena v napadeném rozhodnutí.

Podle názoru žalobce se dále žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal se skutečností, že navezení a rozhrnutí zeminy na pozemky parc. č. 223/28, 223/31, 223/20, 216 a 23111 v k.ú. Kramolín žalobce prováděl se souhlasem vlastníků a uživatelů těchto pozemků, z kteréžto skutečnosti vyplývá, že tyto osoby měly možnost si výkopovou zeminu nejen prohlédnout, ale také od žalobce požadovaly informace o její nezávadnosti právě s ohledem na zemědělské využití těchto pozemků, kdy si jen stěží lze představit situaci, aby si vlastník pozemku nechal na zemědělský pozemek navést materiál, který by ohrožoval budoucí využití pozemku k zemědělské výrobě.

Ohledně výše uložené sankce žalobce namítal, že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká s ohledem na okolnosti daného případu zejména s přihlédnutím k tomu, že navezená a rozhrnutá zemina žádným způsobem negativně nenarušila ani neohrozila životní prostředí, kdy bez významu jistě není ani celospolečenský význam stavební akce v Náměšti nad Oslavou pro obranu státu. Vzhledem k tomu, že v daném případě nedošlo k nepříznivému reálnému dopadu na životní prostředí, měla tato skutečnost najít adekvátní odraz ve výši uložené sankce, což se však nestalo. Žalovaný i správní orgán I. stupně sice zdůvodnili výši uložené pokuty, nicméně, žalobce se domnívá, že ukládání sankcí za zásahy do životního

prostředí jsou jednou z forem, jak dosáhnout prosazení zákona o odpadech v praxi, a proto by sankce měly vůči podnikatelským subjektům plnit především stimulující a výchovnou funkci a nikoli výlučně represivní, neboť od výše pokuty se odvíjí také výše peněžních prostředků připadajících do příslušných rozpočtů a z ochrany životního prostředí se snadno může stát hon na podnikatele.

Žalobce dále uvedl, že ani žalovaný, ani správní orgán I. stupně se předmětnou věcí nezabývali svědomitě a odpovědně a nepoužili nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci. Napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a nemůže tak budit ani náznak důvěryhodnosti a přesvědčivosti.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce, uvedených v žalobě, setrval na svém rozhodnutí a soudu navrhl, aby předmětnou žalobu v celém rozsahu zamítl.

Při jednání konaném dne 19.3.2013 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že na základě podnětu Městského úřadu Náměšť nad Oslavou, odboru životního prostředí ze dne 11.7.2008 zahájil správní orgán I. stupně kontrolu žalobce z hlediska dodržování povinností na úseku odpadového hospodářství. Dne 7.11.2008 provedl správní orgán I. stupně kontrolu žalobce týkající se navážení zemin v k.ú. Kramolín, okres Třebíč a dodržování zákona o odpadech, o jejímž průběhu byl sepsán dílčí protokol, na který navázal protokol o kontrolním zjištění ze dne 12.12.2008.

Dne 6.4.2009, zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem správní řízení o uložení sankce - pokuty podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí ze dne 13. 5.2009, č.j.: ČIŽP/46/OOH/SR01/0820048.003/09/HJO, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000,-Kč za porušení povinností na úseku odpadového hospodářství spočívající v tom, že žalobce nakládal s odpady v zařízení, které k tomu není podle zákona o odpadech určeno, když v měsíci březnu 2007 uložil odpadní zeminu v množství 2067 m³ na pozemky parc. č. 223/28, 223/31, 223/20, 216 a 223/1 v k.ú. Kramolín, které jsou ve vlastnictví soukromých osob a obce Kramolín.

Proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 27.5.2009, o kterém rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeném žalobou napadeném rozhodnutím.

Ve správním spise se tedy nacházejí oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení ze dne 6.4.2009 včetně usnesení z téhož dne, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13.5.2009 č.j.: ČIŽP/46/OOH/SR01/0820048.003/09/HJO, odvolání žalobce ze dne 27.5.2009, rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 23.6.2009, č.j.: 5298/560/09 43566/ENV/09, podnět MěÚ Náměšť nad Oslavou ze dne 9.7.2008, oznámení o provedení kontroly na úseku odpadového hospodářství ze dne 30.10.2008, sdělení MěÚ Náměšť nad Oslavou, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 3.11.2008 a sdělení MěÚ Náměšť nad Oslavou odboru životního prostředí, dílčí protokol správního orgánu I. stupně o průběhu kontroly ze dne 7.11.2008, smlouva o uložení odpadů uzavřená mezi žalobcem a společností Skanska DS a.s. ze dne 20.3.2007, žádost správního orgánu I. stupně o předložení dokladů ze dne 26.11.2008, protokol o kontrolním zjištění sepsaný správním orgánem I.

stupně dne 12.12.2008, kopie zjišťovacího protokolu číslo: 2/Fux/2007 + příloha, dopis správního orgánu I. stupně ze dne 27.1.2009 adresovaný společnosti ASTON, spol. s r.o., dopis správního orgánu I. stupně ze dne 16.2.2009 adresovaný žalobci ve věci doložení analýz dle přílohy č. 9 zákona č. 9/2009 Sb., protokoly o zkoušce č. 8446/1/2007 a 8446/2/2007 ze dne 19.4.2007 a 8447/1/2007 ze dne 2.5.2007, vyjádření AOPK, středisko Havlíčkův Brod ze dne 24.5.2007, souhlasy vlastníků parcel k drobným terénním úpravám na parcele č. 223/28, 223/31, 223/20, 216, 223/1, sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 2.6.2009.

Městský soud v Praze posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb. pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.

V daném případě na základě podnětu na nepovolené nakládání se zeminami bylo správními orgány zjištěno, že žalobce prováděl na základě smlouvy se společností SKANSKA DS a.s. uložení zemin, pocházejících z letiště v Náměšti nad Oslavou a jejich rozhrnutí na pozemcích p.č. 223/28, 223/31, 223/20, 216 a 223/1 v k.ú. Kramolín, které jsou ve vlastnictví soukromých osob a obce Kramolín. Návoz zemin na předmětné pozemky zajišťovali soukromí dopravci sjednaní společností SKANSKA DS a.s. v měsíci březnu 2007. Původní záměr návozu zemin a jejich rozhrnutí byl směřován na jiné pozemky. Ten se však nerealizoval. Protokol o odběru vzorků nebyl správnímu orgánu I. stupně žalobcem doložen. Správní orgán I. stupně měl k dispozici pouze výsledky analýz vzorků zeminy pro společnost ASTON, spol. s r.o. Tábor, které taktéž nemohl vzít v úvahu, neboť z předložených protokolů o zkoušce nebylo možno zjistit ani název projektu, ani datum odběru vzorků a také z těchto materiálů nebylo zřejmé, k jaké akci se tyto protokoly vztahovaly. Žalobce byl vyzván správním orgánem I. stupně, aby doložil rozbory zemin navezených do k.ú. Kramolín s tím, že ke splnění limitů stanovených v příloze č. 9 zákona o odpadech dojde pouze tehdy, budou-li limitní hodnoty splňovat analyzované archivní vzorky zemin. Žalobce na výzvu nijak nereagoval a požadované dokumenty správnímu orgánu nezaslal.

Pokud tedy žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je kusé a schematické, soud tento názor nesdílí, neboť podstatné skutečnosti byly v průběhu správního řízení objasněny a jsou dostatečně dokumentovány v obsahu správního spisu, přičemž jsou i vyjádřeny v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, přičemž je třeba přihlídnout i k tomu, že správní řízení resp. rozhodnutí správních orgánů v obou instancích tvoří logický celek, který je třeba posuzovat v kontextu. Tedy soud má zato, že skutečnosti podstatné pro rozhodnutí byly správními orgány zjištěny, jsou dostatečně zadokumentovány a z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů jsou seznatelné.

Žalobce také namítal, že žalovaný nepostupoval správně, když neupozornil žalobce na skutečnost, že ke svému odvolání nepřiložil analýzy, které avizoval, a neumožnil mu v dodatečné lhůtě doplnit své neúplné podání a tím zkrátil žalobce na jeho právech.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 2.6.2009 u správního orgánu I. stupně odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přičemž v tomto odvolání avizoval analýzy výkopových zemin, z nichž dovozoval skutečnosti relevantní pro jednání odvolacího orgánu. Ze správního spisu je pak rovněž zřejmé, že téhož dne, tedy 2.6.2009, byl žalobce prostřednictvím elektronické pošty správním orgánem I. stupně zpraven o tom, že správnímu orgánu nebyly doručeny 2 výtisky odvolání, ale pouze jeden a navíc bez zmiňované analýzy zemin. Ve svém sdělení správní orgán I. stupně požádal žalobce, aby do dvou dnů doručil druhý výtisk odvolání a analýzu zemin. Z uvedeného je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobce ihned vyrozuměl o tom, že odvolání nebylo podáno úplně a že to podstatné chybí. Ze správního spisu pak rovněž vyplývá, že předmětné upozornění na závady odvolání bylo žalobci doručeno a bylo jím přečteno téhož dne, tedy 2.6.2009. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že by správní orgány nevyrozuměly žalobce o tom, že odvolání nebylo podáno úplně, že v něm cosi chybí a že by žalobce nedostal možnost odvolání doplnit a přísl. dokumenty doručit. Žalobce přece od 2.6.2009 věděl, že přílohy k odvolání nebyly správnímu orgánu doručeny, nicméně ze správního spisu není zřejmé, že by žalobce na předmětné upozornění jakkoli reagoval a své pochybení napravil.

Další námitka žalobce pak spočívá v tvrzení, že žalobce předložil určité protokoly o zkouškách, které byly vypracovány společností ALS Czech Republic s.r.o. pro zákazníka společnost ASTON, spol. s r.o. Tábor, nicméně žalovaný k těmto podkladům nepřihlédl a správní orgán I. stupně ani nevynaložil náležité úsilí k tomu, aby získal informace od společnosti ASTON, spol. s r.o. Tábor.

Soud se opět neztotožnil s argumentací žalobce, neboť z koncepce odpovědnosti za nakládání s odpady je zřejmé, že vytěžená zemina je zásadně považována za odpad a podléhá režimu zákona o odpadech. Výjimkou je situace podřaditelná pod ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech, podle něhož zákon se vztahuje na nakládání se všemi odpady, s výjimkou vytěžených zemin a hlusín, včetně sedimentů z říčních toků a vodních nádrží, vyhovujících limitům znečištění pro jejich využití na zemědělském půdním fondu, k zavážení podzemních prostor a k úpravám povrchu terénu (terénním úpravám), stanovených prováděcím předpisem. Dle názoru soudu v takovém případě, ten, kdo s takovou zeminou nakládá a chce využít ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech a trvá na tom, že taková zemina není odpadem, pak je na něm, aby tyto skutečnosti mimo rozumnou pochybnost dokázal. Tedy jinak řečeno, ten, kdo nakládá, ten musí mít k dispozici relevantní, přesná, dostačující zjištění o tom, že se jedná o zeminu, která vyhovuje limitům znečištění a může být použita např. k rozhrnutí na zemědělských pozemcích apod. Nelze tedy správním orgánům klást k tíži, že se nepokusily tyto informace získat, když jednak se správní orgán I. st. o získání těchto informací snažil, nicméně primárně je měl opatřit žalobce, neboť to bylo v jeho zájmu.

Námitka, že se žalovaný nevypořádal se skutečností, že navezení a rozhrnutí zeminy na předmětných pozemcích bylo provedeno se souhlasem vlastníků a uživatelů, je z hlediska odpovědnosti podle zákona o odpadech bezpodstatná. Souhlas vlastníků resp. uživatelů a jejich vědomost, zda se jedná o zeminu kvalitní nebo nikoli, je nevýznamná, zákon takovou skutečnost při konstruování odpovědnosti toho, kdo nakládal s odpady, nebere v úvahu.

Pokud pak jde o výši uložené sankce, především je třeba konstatovat, že správní orgán I. st. dostatečně vysvětlil ve svém rozhodnutí, jaké skutečnosti vzal v potaz při úvaze o výši sankce a jak ke konkrétní výši dospěl. Uvedl, že přihlédl k množství odpadních zemin, které činilo 2067 m³, což je asi 2680 tun a hodnotí je jako vysoké. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že se jednalo o odpad kategorie ostatní, v potaz bylo bráno i to, že žalobce nakládal s odpadní zeminou v zařízení, které není k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určeno. Taktéž

bylo přihlédnuto k tomu, že za uložení těchto zemin na předmětných pozemcích vyfakturoval žalobce firmě SKANSKA DS a.s. částku 172.181,- Kč, která je dle žalovaného pro žalobce ziskem. Podle správního orgánu I. stupně zeminy nebyly řádně zanalyzovány, nebylo známo, zda obsahují nějaké škodliviny či nikoli a zda je vůbec možné je použít na povrchu terénu. Žalobce pak ani v průběhu správního řízení nežádal doplnění důkazů a ani žádné další důkazy nepředložil. Období, ve kterém žalobce nakládal s odpady v rozporu se zákonem, pak bylo správním orgánem shledáno jako krátké (cca 1 měsíc). Současně pak správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2007 č.j. 6 As 2/2007-95. Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození. V dané věci správní orgán dospěl k závěru, že došlo k poškození životního prostředí, tedy stanovil výši pokuty v závislosti na míře tohoto poškození a tuto míru hodnotil v závislosti na množství odpadních zemin, které byly na předmětné pozemky rozhrnuty. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu obsahuje jasnou, srozumitelnou a přezkoumatelnou úvahu o výši uložené pokuty, která vychází z kritéria, které je v zákoně stanoveno a je z této úvahy zřejmé, jakou skutečnost pod toto kritérium míry správní orgán I. stupně podřadil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí tuto úvahu bezezbytku akceptoval a nelze mu tudíž vytýkat, že by v jeho rozhodnutí předmětná úvaha chyběla.

Soud rovněž neakceptoval návrh žalobce na moderaci výše uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud dospěl k závěru, že pokuta byla uložena ve výši, která je zákonem přípustná (§ 66 odst. 4 zákona o odpadech), byla uložena na základě uvážení, které je přezkoumatelné, založené na zjištěných skutečnostech a vnitřně nerozporné a žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by měly vést k závěru o nepřiměřenosti pokuty a nezbytnosti jejího snížení. Preventivní prvek postihu chování kontra legem pak spočívá nejen v tom, že samého delikventa odradí od opakování nezákonného jednání, ale i ostatní subjekty vázané týmiž povinnostmi vede k jejich řádnému plnění. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, že by tohoto preventivního účinku vůči všem ostatním naprosto pozbyla, resp. aby dokonce avizovala, že se jim takové jednání vzhledem k přínosu z takové aktivity (finančně) dokonce vyplatí.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní orgány správně posoudily předmětnou věc po stránce skutkové i právní, že žádná z námitek žalobce není důvodná, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová